

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 3 000 złotych (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 3 000 złotych za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 181,15 złotych za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia 30 czerwca 2019 roku;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 1 017 złotych (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 320/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 listopada 2018 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwoty 3 181,15 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu tytułem wynagrodzenia za prawidłowo wykonaną na zlecenie pozwanego usługę przewozu ładunku ze S. do H..

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 grudnia 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 8194/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Gdyni oraz zarzut przedwczesności powództwa wskazując, że pozwany podjął działania mające na celu ustalenie zapłaty w ratach, jednakże powód bez podjęcia negocjacji od razu skierował sprawę na drogę postępowania sądowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. przewiezienie towaru zapakowanego na ośmiu paletach na trasie S. – H..

Usługa została wykonana w dniach 16 sierpnia 2018 roku (załadunek w S.) – 17 sierpnia 2018 roku (rozładunek w H.).

Towar został dostarczony nieuszkodzony w umówionym przez strony terminie.

zlecenie transportowe – k. 26-27 akt, list przewozowy – k. 29-31 akt, zeznania świadka P. W. – protokół rozprawy z dnia 03 lipca 2019 roku – k. 63-65 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:13-00:09:23)

Z tytułu wykonanej zgodnie ze zleceniem usługi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w S. fakturę numer (...) na kwotę 3 181,15 złotych z terminem płatności do dnia 30 października 2018 roku.

faktura – k. 28 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wzywał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w S. do uregulowania powyższej należności, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 32-33 akt

W dniu 01 lipca 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. uiścił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 181,15 złotych tytułem zapłaty za fakturę numer (...).

niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadka P. W. uznając je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, że transport na zlecenie pozwanego został wykonany prawidłowo i że pozwany nie wnosił do jego realizacji żadnych zastrzeżeń, powyższe znajduje bowiem potwierdzenie w przedłożonych dowodach z dokumentów.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 03 lipca 2019 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie.

Nie ma wątpliwości, że umowa przewozu realizowana przez powoda na zlecenie pozwanego na trasie S. – H. (Niemcy) podlegała reżimowi wynikającemu z Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie bowiem do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z

których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Nie było także wątpliwości, że zarówno Polska, jak i Niemcy są sygnatariuszami przedmiotowej konwencji.

Stosownie natomiast do art. 31 tejże konwencji we wszystkich sporach, które wynikają z przewozów podlegających niniejszej konwencji powód może wnosić sprawę do sądów umawiających się krajów określonych przez strony w drodze wspólnego porozumienia, a ponadto do: a) sądów kraju, na którego obszarze: pozwany ma stałe miejsce zamieszkania, główną siedzibę lub filię albo agencję, za pośrednictwem której zawarto umowę i przewóz albo b) znajduje się miejsce przyjęcia towaru do przewozu lub miejsce jego dostawy, i nie może wnosić sprawy do innych sądów.

Nie ma wątpliwości, że zakresem postanowień wynikających z art. 31 konwencji są objęte spory o roszczenia wynikające wprost z Konwencji. Chodzi w szczególności o roszczenia odszkodowawcze z tytułów w niej unormowanych, jak również o zapłatę przewoźnego i innych opłat związanych z przewozem. Podstawą jurysdykcji w sprawach, do których zastosowanie znajduje Konwencja może być w pierwszej kolejności umowa prorogacyjna (w niniejszej sprawie powód nie wskazywał, ażeby w tym zakresie strony zawarły stosowne porozumienie). W razie jej braku wyznaczają ją łączniki wymienione w przepisach zawartych pod literami a) i b). Katalog jurysdykcji jest katalogiem zamkniętym, a strony na podstawie Konwencji mają możliwość wniesienia sprawy do sądu określonego przez strony w drodze wspólnego porozumienia oraz do sądów, gdzie pozwany ma stałe miejsce zamieszkania, główną siedzibę lub filię albo agencję, za której pośrednictwem zawarto umowę przewozu albo znajduje się miejsce przejścia towaru do przewozu lub miejsce jego dostawy.

W niniejszej sprawie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pozwany ma siedzibę, na tym obszarze nastąpiło również przyjęcie towaru, a to oznacza, że sąd polski posiada jurysdykcję do rozpoznania sprawy o roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 31 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami) odnosi się do zagadnienia jurysdykcji (co Sąd z urzędu bada na każdym etapie sprawy), a więc wskazuje sądy, którego z państw są właściwe do rozstrzygnięcia sporów wynikających z przepisów Konwencji, nie dotyczy on natomiast właściwości miejscowej sądów danego kraju, która ustalana jest na podstawie przepisów procesowych obowiązujących w danym kraju, tj. w kraju, którego sąd jest właściwy do rozstrzygnięcia sporu (tak wyrok B. z dnia 06 stycznia 1981 roku, (...) z 1982 roku, s. 50).

Zgodnie z treścią art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania; w razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Nie budzi zaś wątpliwości, iż roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonaną usługę jest roszczeniem, o którym mowa w art. 34 k.p.c. (roszczeniem o wykonanie umowy). Miejszem wykonania umowy w rozumieniu tego przepisu nie jest miejsce, gdzie umowa w ogólności miała zostać wykonana, ale miejsce, gdzie miała być wykonana konkretna czynność, której wykonania się dochodzi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 lipca 1981 roku, sygn. akt II CZ 87/81). W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego wykonania jego części umowy – zapłaty wynagrodzenia, a więc spełnienia świadczenia pieniężnego, które to świadczenie ma charakter oddawczy i stosownie do treści art. 454 k.c. winno być spełnione w siedzibie wierzyciela (R.), co uwzględniając gospodarczy charakter sprawy przesądza o właściwości miejscowej tutejszego Sądu.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 03 lipca 2019 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań stron, mając na uwadze, że okoliczności, na jakie został zgłoszony ten dowód (podejmowanie przez pozwanego działań mediacyjnych, brak negocjacji ze strony powoda) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia, a także mając na uwadze fakultatywność

dowodu z przesłuchania stron i uznając, że w niniejszym postępowaniu nie zachodzą okoliczności, o jakich mowa w art. 299 k.p.c.

W związku z częściową zapłatą przez pozwanego należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu, oświadczeniem złożonym na rozprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie żądania kwoty 181,15 złotych, wobec czego Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie (punkt drugi wyroku).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie, uwzględniając powyższe oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwoty 3 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 3 000 za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia zapłaty i 181,15 złotych za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia 30 czerwca 2019 roku, a także kosztów procesu tytułem wynagrodzenia za prawidłowo wykonaną na zlecenie pozwanego usługę transportową na trasie S. – H..

Kwestionując żądanie pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. podniósł zarzut przedwczesności powództwa wskazując, że pozwany podjął działania mające na celu ustalenie zapłaty w ratach, jednakże powód bez podjęcia negocjacji od razu skierował sprawę na drogę postępowania sądowego.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że pozwany zlecił mu transport towaru na trasie S. – H. oraz że przewóz ten został wykonany i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać, że pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. złożył mu zlecenie na przewóz towaru na powyższej trasie i że usługa ta została przez powoda wykonana, a towar dostarczony w umówionym terminie bez uszkodzeń, co wynikało z zeznań świadka oraz dokumentu CMR wskazującego na wydanie powodowi przez pozwanego towaru, a następnie pokwitowanie jego odbioru przez odbiorcę. Wskazać przy tym należy, że w istocie powyższe okoliczności nie były przez pozwanego kwestionowane. Co więcej, zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie oraz orzecznictwie przedmiotu, który to pogląd podziela niniejszy Sąd, nawet częściowe wykonanie zobowiązania jest traktowane jako uznanie całego roszczenia przez dłużnika (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku, sygn. akt I CK 133/04). Skoro zatem pozwany w toku postępowania zapłacił powodowi część dochodzonej należności stwierdzonej przedmiotową fakturą, to nie budziło wątpliwości Sądu, że tą czynnością dokonał on uznania (niewłaściwego) przedmiotowego roszczenia w całości, wyraził bowiem tym samym swoją aprobatę wobec obciążającego go długu, tym bardziej, że nie złożył żadnych reklamacji ani zastrzeżeń odnośnie wykonanego przewozu.

W ocenie Sądu strony łączyła umowa przewozu, gdyż charakter określonych w zleceniu czynności wskazywał na to, że usługa powoda polegała jedynie na wykonaniu przewozu towarów. Nie wskazano w nich zaś dodatkowych usług związanych z przewozem wskazujących na zawarcie umowy spedycji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 października 2004 roku, sygn. akt I CK 199/04). Z umową spedycji mamy bowiem do czynienia tylko wtedy, gdy

istotą zobowiązania jest organizacja przewozu, a nie jego wykonanie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2005 roku, sygn. akt I ACa 2051/04).

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami).

Stosownie do art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie – jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia – sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem w przypadku umowy łączącej strony przyjęcie towaru do przewozu nastąpiło w miejscowości S. (na terenie Polski), zaś jego dostawa realizowana była na terenie Niemiec. Wskazać także należy, że skoro tzw. Konwencja genewska nie reguluje w sposób kompleksowy zagadnień związanych z umową przewozu, to w zakresie nieuregulowanym należy odwołać się także do odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie zaś z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób bądź rzeczy.

Odnosząc się natomiast do zarzutu przedwczesności powództwa, uznać go należało za chybiony, nie było przy tym wątpliwości, że w chwili wyrokowania roszczenie powoda było wymagalne (termin zapłaty upływał z dniem 30 października 2018 roku).

Pozwany wskazywał, że nie zgadza się z twierdzeniami pozwu zawartymi w rubryce 12 pozwu wskazując, że pozwany podjął działania mające na celu ustalenie zapłaty w ratach, jednakże powód bez podjęcia negocjacji od razu skierował sprawę na drogę postępowania sądowego. Powyższe okoliczności w żadnej mierze nie mogą skutkować niemożnością rozpoznania sprawy bądź uznaniem roszczenia powoda za przedwczesne. Zgodnie z treścią art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. warunkiem formalnym pozwu jest podanie przez powoda informacji co do tego, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia. Powód we wniesionym pozwie wymaganą informację zawarł wskazując, że skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, które jednakże pozostało bez odpowiedzi. Sąd zważył przy tym, że przepis art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. nie nakłada na Sąd obowiązku badania, czy wskazane przez powoda podjęte próby wyczerpywały możliwości ugodowego zakończenia sporu ani nie nakłada na powoda obowiązku podjęcia wszystkich możliwych czynności prowadzących do ugodowego zakończenia sporu przed wniesieniem pozwu ani też obowiązku podejmowania negocjacji. Informacja o podjętych przez strony próbach pozasądowego zakończenia sporu lub zaniechaniu ich podjęcia, którą powód powinien także zawrzeć w pozwie, ma umożliwić jedynie Sądowi dokonanie oceny realnych możliwości zakończenia sporu sądowego w drodze mediacji, a tym samym celowości skierowania stron do mediacji. Zważyć przy tym należy, że zgodnie z treścią zobowiązania z dnia 26 lutego 2019 roku (k. 49 akt) Sąd zobowiązał pozwanego do oświadczenia, czy na obecnym etapie postępowania sądowego widzi on możliwość ugodowego zakończenia sporu, pod rygorem uznania, że możliwości takiej nie widzi. Pozwany nie odpowiedział na zobowiązanie Sądu.

Reasumując, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wykonując usługę transportową na rzecz pozwanej spółki, wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z treścią umowy, za co należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie wynikające z przedstawionej faktury i jednocześnie pozwany nie zdołał wykazać jakichkolwiek okoliczności uzasadniających odmowę ochrony prawnej roszczeniu powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszym wyroku przyjmując za podstawę prawną treść art. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami) w zw. z art. 774 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 3 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 3 000 złotych za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia zapłaty i 181,15 złotych za okres od dnia 31 października 2018 roku do dnia 30 czerwca 2019 roku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w S. jako stronę, którą uznać należy za stronę przegrywającą niniejszą sprawę w całości. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy m. in. w postanowieniu z dnia 21 lipca 1951 roku (sygn. akt C 591/51) oraz w postanowieniu z dnia 12 sierpnia 1965 roku (sygn. akt I CZ 80/65) zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego – a zatem uzasadnione staje się zastosowanie w takich okolicznościach reguły odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 k.p.c. W niniejszej zaś sprawie pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. bezsprzecznie zaspokoił część roszczenia powoda poprzez spłatę dochodzonej należności w dniu 01 lipca 2019 roku (co do kwoty 181,15 złotych), a zatem już po wytoczeniu powództwa (pозew w niniejszej sprawie wniesiony został bowiem w dniu 30 listopada 2018 roku), co powoduje, że również i w tym zakresie pozwany uznawany jest za stronę przegrywającą (a co skutkowało w związku z częściowym cofnięciem pozwu umorzeniem postępowania w tym zakresie, punkt drugi wyroku).

Na kwotę kosztów postępowania zasądzonych od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. składa się: kwota 100 złotych tytułem zwrotu uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, którą Sąd zasądził na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 20 lipca 2019 roku